

Búcsú az idegenvezetőtől

Bertók László emlékére

*Na, de kérem, milyen dolog ez így,
hogy egyszer csak úgy dönt, ennyi volt,
vége, pont, és tovább nem dobog a szív,
nem forgatják szellemmé az anyagot
szervei, nem szűri át a háttérsugárzást
a tudat mélye titkosan versekbe többé,
inkább részévé simul? zuhan? alakul?
egy közös szellemnek? akaratnak?
vagy egyszerűen csak szétesik? robban?
atommá? kvarkká? vagy még kisebb részé?,
hogy körülbelül százmilliárd év múlva
elpárologjon az utolsó fekete lyukkal együtt,
s miután a látható anyag megsemmisült,
összerántsa a kavargó energiát valami,
s kezdődjön a világegyetem előlről egy új
ősrobbanással, hasonló vagy éppen egészen
más természeti törvények szerint?
S ha sosincs vége, mi az, ami nincs?
S ami van, az volt és újra lesz megint?
Csak fejetlenek hozzá érzékszerveink
felfogni: a semmiben az öröklét kering?
Miközben ezeken gondolkodom itt
a valóság és illúzió határán,
a büszke emberiséget negyedjére is
két vállra fektető láthatatlan lény
terjesztette járvány újabb hullámában,
elképelem városát, igen, fején még
ott a százkilencven méteres szilveszteri
csákó, mellén a felfénylő rendjelek,
s a főtér szíve pumpálja rendületlen
tovább az utcára merészkedő embereket,
át az artériákon, szét a hét mérföldes testben,
mely a hiány teljességében őrzi Önt.
S talán azért nem hagyott búcsúlevelet,
mert biztosan tudta, hogy a végtelent
járva, egyszer majd újra rám köszön.*